

Overgeleverd aan de elfen

Coast to coast door Engeland

Fietsen in Engeland vinden we altijd een feest. Deze keer doen we weer een *coast to coast* en leren we dat een vraag aan de elfen heel precies geformuleerd moet zijn, waarom een vlaggenmast voor warm eten kan zorgen en dat het een slecht idee is om de hoogstgelegen pub van Engeland op zondag te bezoeken.

Onze adem blaast wolkjes als we de eerste kilometers op Brits grondgebied afleggen. We worstelen ons eerst door de ochtendspits in Hull, maar al snel zitten we op de Trans Pennine Trail. Een voordeel is dat deze route autovrij is, maar door de overvloedige regenval is het een modderig mountainbikepad geworden. Een andere uitdaging van de Engelse fietspaden zijn de hekjes. Om te voorkomen dat er andere – gemotoriseerde – voertuigen op komen, worden ze op allerlei manieren afgesloten. Dat gebeurt zo goed dat we er ook nauwelijks meer met de fiets doorheen komen.

Zo gaan we vanuit Hull eerst noordwaarts om bij Whitby uit te komen. Hiervoor heb ik een aantal routes van Sustrans, de Engelse fiets-ANWB, aan elkaar geknoopt. Het noorden van Engeland is vrij smal zodat een *coast to coast* goed te doen is. Tegen de Schotse grens liggen de Reivers Route en de Hadrian's Cycleway. Iets verder naar het zuiden ligt de officiële C2C. Deze routes zijn allemaal vanuit Newcastle te doen. Vanuit Hull zijn er nog twee andere opties.

Post aan de elfen moet secuur worden geformuleerd

Dit zijn the Way of the Roses en de route Walney to Whitby. De routes kunnen eenvoudig gecombineerd worden tot een rondje dat in een week te fietsen is.

Fluitje van een cent

Het leuke van fietsen in Engeland, vind ik, is dat in elk dorp wat te doen is. In Hornsea kijken we even bij Bettison's Folley. Meneer Bettison was een krantenmagnaat die werkte in Hull en hier in de buurt zijn residentie had. Als hij thuis kwam moest zijn prakje meteen op tafel staan. En warm. Daarom liet hij deze toren bouwen, inclusief uitschuifbare vlaggenmast. Als hij eraan kwam werd de paal uitgeschoven, de vlag gehesen en de kok wist dan dat hij rap aan het werk moest. Het is de enige, nog werkende *retractable flagpole* in heel Engeland.

Waar anders dan in Engeland kom je de kat uit Alice in Wonderland in een kerkje tegen en zie je regelmatig de restanten van oude kastelen? We kijken natuurlijk even bij de Rudston Monolith, met zijn 7,6 meter de grootste menhir van Engeland. We overnachten in Scarborough. Door het liedje van Simon en Garfunkel, Scarborough Fair, verwacht ik een dorpje met een kruidentmarkt, maar het blijkt gewoon een grote stad te zijn.

De volgende dag is al even avontuurlijk. Feeën en elfen wonen hier gewoon langs het fietspad en hebben een brievenbus waar je wensen in kunt doen. Ik dien een verzoek voor mooi weer in. Inmiddels zitten we in het North York Moors National Park. Via de Cinder Track, een oude spoorlijn, fietsen we van Scarborough naar Whitby. Dit gaat niet zonder slag of stoot, want regelmatig moet er flink geklommen worden en de weg is niet al te best. Uiteindelijk doen we bijna vier uur over 35 kilometer.

Na even bijgekomen te zijn, met *fish and chips*, beginnen we aan de Whitby to Wear-route, van de Noordzee naar de Ierse Zee. Volgens de beschrijving bestaat de route grotendeels uit asfalt en aan het hoogtepunt moet het een fluitje van een cent zijn. Zelden heb ik me meer vergist dan nu. Het venijn zit hem in de schaal van het hoogtepunt. Al na een paar kilometer komen we erachter dat

De wind huult om de B&B en de regen klettert tegen de ramen

we tot nu toe een makkie hebben gehad. Op asfalt komen we in de laagste versnelling ternauwernood boven en als we op een modderpad komen, is het helemaal feest. Het achterwiel slipt nu gewoon door. Als we wat te ver naar achteren gaan zitten om het doorslippen te voorkomen, begint de fiets spontaan te steigeren. Er zit niets anders op dan te lopen. Het is maar dertig kilometer naar Castleton, maar door de vele steile klimmen doen we hier toch nog drie uur over. Op regelmatige tijden trekt er een hagelbui over, maar de uit-

zichten maken werkelijk alles goed. Wat is het hier ontzettend mooi, zelfs met slecht weer! Overal zien we stenen muurtjes in een desolaat landschap met heide en groen. De zon maakt van de natte wegen zilveren linten in het landschap.

Haardvuur

De volgende dag hebben de elfen de brievenbus geleegd. Het is vandaag mooi weer. We beginnen met ploeteren, maar zodra we het North York Moors National Park achter ons laten, wordt het vlakker. Onze route is toevallig dezelfde als van de Tour de Yorkshire. Deze professionele wielervedstrijd wordt in drie dagen gereden. Het zijn flinke afstanden, want morgen staat er voor de renners bijna tweehonderd kilometer op het programma. Overal hangen vlaggen, *banners* en staan fietsen. Het is echt een gekte hier. In Hutton Rudby gaan we even de kerk in. Wat staat er in de kerk? Een paar versierde fietsen. Rare jongens, die Engelsen.

We overnachten in Ovington, waar we iets minder moe aankomen dan gisteren. Dat is goed, want morgen hebben we een zware dag met het hoogste punt van de route.

Ik had de elfen wat beter moeten instrueren – niet één dag mooi weer, maar een hele week graag. We beginnen de dag in de regen. De eerste stop is Barnard Castle, waar we gewoon met de fiets door de restanten van het voormalig kasteel kunnen rijden. Iets verderop ligt het restant van Bowes Castle. In de aanpalende kroeg, The Ancient Unicorn, drogen we even op. Niet te lang, want van deze pub is bekend dat er nog spoken rondwaren.

En dan moet het echt gebeuren. We gaan door naar het hoogste ►

punt van de route, waar toevallig ook de hoogstgelegen pub van Engeland ligt. We zijn inmiddels in de Yorkshire Dales en het landschap zouden de Engelsen beschrijven als *bleak and dreary* – een verlaten, somber landschap. Ondanks dat het mei is, voelt het als winter. We zien de sneeuw van het afgelopen weekend nog liggen. De harde wind en de striemende regen helpen ook niet mee. Wat ons op de been houdt, is de Tan Hill Inn. Men heeft ons verteld dat daar altijd een haardvuur brandt. Een plekje bij het vuur, met een warme maaltijd, zou ons helemaal gelukkig maken. De weg lijkt eindeloos, maar uiteindelijk komen we er. Verwachtingsvol gaan we naar binnen. Het is er stampvol. Het is zondag en zelfs met dit beroerde weer trekt elke Engelsman er met zijn gezin op uit om hier *Sunday roast* te eten. Met moeite weet ik twee barkrukken te

Van ellende nemen we een slappe oploskoffie en een brownie

bemachtigen. Daar zitten we na te druppen en uit te hijgen. Ik houd helemaal niet van *Sunday roast*, maar ze hebben niets anders vandaag. Het is nog te vroeg om aan het bier te gaan, dus van ellende nemen we een slappe oploskoffie en een brownie. Je moet toch wat? Toch komen we weer een beetje bij en met het vooruitzicht dat we hierna gaan afdalen, fleuren we helemaal op. Eenmaal buiten is het bijna droog, maar naar beneden gaan doen we niet meteen. Het blijft bij vijftig meter dalen en weer 25 meter klimmen. Maar goed, *what goes up, must come down*, dus uiteindelijk dalen we af naar Kirkby Stephen. Op de kaart zie ik dat we een stukje kunnen afsnijden en dat we over vijftien kilometer al droog en warm binnen kun-

nen zitten. Een uurtje fietsen zou je zeggen. Maar de wind en het landschap weten dit toch nog tot drie uur te rekken. Engeland is gewoon niet voor watjes.

Chocolate-toffee-fudge

De wind huult om de B&B en de regen klettert tegen de ramen als we opstaan. Na een gedegen Engels ontbijt besluiten we toch te gaan. Ik heb voor vanavond iets geboekt in Morecambe, dus we moeten wel. Eenmaal buiten blijkt het weer nog slechter te zijn dan gisteren. Binnen vijfhonderd meter zijn we al doorweekt. Hier helpt geen regenpak tegen. We hebben allemaal onze grenzen en vandaag heb ik de mijne bepaald. Als je ons zou zien fietsen, dan staan er twee gedachtenwolkjes boven ons hoofd. In de ene staat 'taxi', in de andere 'koffie'.

We besluiten door te zwoegen tot Kendal en dan een andere manier van vervoer te zoeken. Gelukkig geeft het landschap veel afleiding. Het is zo anders dan Nederland door zijn stenen muurtjes en heuvels. In de verte zien we Kendal liggen, terwijl de zon erop schijnt. Na een koffie en *chocolate-toffee-fudge* taartje lijkt alles weer anders. We fietsen zowaar weer in de zon. Er is genoeg moois om ons heen te zien. In de verte zien we St. Anthony's Tower op een heuvel liggen en bij de crypte van Saint Lioba stoppen we even. Ze is een plakker want ze ligt hier alweer 1300 jaar.

Het laatste deel fietsen we lekker vlak langs het Lancaster Canal. Zo bereiken we de Ierse Zee en hebben we de oversteek voltooid. *Never a dull moment* als je in Engeland fietst. 🚲

Kijk voor meer foto's en het verhaal van de terugtocht via the Way of the Roses op <https://tinyurl.com/zvkj4cv>

